

Čís. 13449.

Za platnosti zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., jsou nařízení civilních soudů, vydaná v nesporných právních věcech, potud exekučním titulem, pokud mohou býti vykonána podle § 50 odst. (1) a (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.

Jsou tudíž usnesení vydaná v nesporném řízení vykonatelná, třebaže nenabyla ještě právní moci, ale jen tak dlouho, dokud nebyl proti nim podán rekurs. Jakmile byl však rekurs podán, má účinek odkladný, a exekuci lze vésti jen, jsou-li tu podmínky exekučního řádu pro exekuci zajišťovací.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1934, R I 322/34.)

Usnesením v nesporném řízení ze dne 10. července 1933 bylo Maxu W-ovi uloženo, by složil na soudě 300 Kč a 720 Kč. Rekursní soud usnesením ze dne 23. srpna 1933 napadené usnesení potvrdil. K návrhu oprávněné ze dne 9. září 1933 povolil soud první stolice dne 20. září 1933 k vymožení nároku na soudní složení 1.020 Kč exekuci zabavením, úschovou a prodejem svršků dlužníkůvých, ač dlužník podal dne 10. září 1933 proti usnesení rekursního soudu ze dne 23. srpna 1933 dovolací rekurs. Rekursní soud usnesením ze dne 9. ledna 1934 exekuční návrh zamítl. Důvody: Povinný podal proti exekučnímu titulu včas dovolací rekurs, kdežto vymáhající strana ještě před rozhodnutím nejvyššího soudu o tomto dovolacím rekursu podala návrh na povolení exekuce, o niž tu jde, který návrh proto bylo jako předčasný zamítnouti. Nebylo ani tvrzeno a ani nevychází ze stavu věci na jevo, že jsou splněny podmínky § 50 odst. (2) zák. čís. 100/1931 pro okamžitý výkon exekučního titulu ještě nepravoplatného. Na tomto posouzení nemění nic, že nejvyšší soud stížnosti povinné strany nevyhověl, poněvadž povolení exekuce jest posuzovati podle doby dojití exekučního návrhu, pokud se týká podle doby jeho vyřízení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V souzeném případě nežádala nezl. Gabriela E-ová o povolení exekuce podle předpisů nesporného řízení, kterou vykonává soud nesporný v řízení nesporném, nýbrž, jak z exekučního návrhu jest patrné, o exekuci uhrazovací podle ustanovení §§ 249 a násl. ex. ř., na základě vykonatelného usnesení okresního soudu v D. ze dne 10. července 1933. Prvý soud žádanou exekuci také povolil a o její výkon dožádal okresní soud v H. Rekursní soud právem napadeným usnesením usnesení prvního soudu změnil a exekuční návrh zamítl. Podle § 3 ex. ř. lze povolit exekuci jen podle exekučních titulů. Exekučním titulem po rozumu exekučního řádu jsou podle § 1 čís. 6 ex. ř. nařízení civilních soudů, vydaná v nesporných právních věcech potud, pokud podle předpisů pro ně plat-

ných mohou býti vykonána. Těmito předpisy pro ně platnými jsou nyní předpisy § 50 odst. (1) a (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. Podle těchto ustanovení jsou usnesení vydaná v řízení nesporném vykonatelná, třebaž nenabyla ještě právní moci (§ 50 odst. (1)), ale jen tak dlouho, dokud nebyl proti nim podán rekurs (§ 50 odst. (2)). Jakmile byl však rekurs podán, má účinek odkladný, a exekuci bylo by pak lze vésti jen, jsou-li tu podmínky exekučního řádu pro exekuci zajišťovací (§ 370 ex. ř., viz Hora, Soudní řízení nesporné str. 140). V souzené věci podal dovolací rekurent proti usnesení rekursního soudu ze dne 23. srpna 1933, jímž usnesení prvního soudu bylo potvrzeno, dovolací rekurs dne 10. září 1933, rekurs ten měl podle ustanovení § 50 odst. (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. odkládací účinek, nebylo proto usnesení prvního soudu v exekučním řízení vykonatelné a nebylo lze na základě něho povolit žádanou uhrazovací exekuci.

Čís. 13450.

Přípustnost pořadu práva pro nárok proti státu na náhradu škody, již prý zavinil finanční úřad nesprávným postupem.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1934, R I 345/34.)

Žalobce domáhal se na vrchním komisaři okresního finančního ředitelství K-ovi a na československém státu náhrady škody z důvodu, že prý byl vinou žalovaného K-a vehnán do sporů, jež ho stály zažalovanou částku a že československý stát ručí za svého úředníka. Soud prvního stolu odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva. Rekursní soud zamítl ohledně žalovaného československého státu námitku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: Žalobce uplatňuje proti státu nárok na náhradu škody, kterou zavinil státní finanční úřad svým, podle tvrzení žalující strany, nesprávným postupem, že totiž dal žalobci příkaz, aby nedoplatek tržové ceny auta ve výši 3.000 Kč složil k soudu, ježto dřívější vlastník Jan K. dluhuje na silniční dávku více peněz. Žalobce ve sporu s Janem K-em o zaplacení nedoplatku 3.000 Kč podlehl a uplatňuje proto proti státu nárok na náhradu škody vzniklé vedením sporu. Nárok tohoto druhu jest podle §§ 1295 a 1338 obč. zák. i podle své právní povahy nárokem soukromoprávním. Na této právní povaze tohoto nároku soukromoprávního nemění nic okolnost, že onen právní poměr, který byl založen mezi žalobcem jako nynějším majitelem auta silniční dávkou povinného a mezi státem k vybírání dávky oprávněným, byl poměrem rázu veřejnoprávního. Je-li nárok vznesený proti státu na náhradu škody způsobené postupem státních orgánů nárokem soukromoprávním, pak rozhodují o takovémto nároku zásadně řádné soudy (Dodatek III. k svazku IX. sb. n. s., rozh. senátu pro řešení konfliktů kompetenčních ze dne 12. prosince 1927 čís. 470 z r. 1927). Jiná jest ovšem otázka, zda jsou splněny předpoklady této žaloby. Tuto otázku však nelze řešiti v mezisporu o námitce nepřípustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.